

mot Hvans mordere som skulde avsløre hvilken dødelig fare vi var reddet fra. Men i stedet har de gravet fram Luther til hjelp i Aftenposten 24 november, med nøyaktig kildeangivelse. Luther skal etter sitatet ha oppfordret til både mord og brann på jøder, som «bare blir værre ved human behandling». Vi er ikke særlig bevandret i Luther, og går gjerne med på å tro at sitatet er rett. Dermed vil vi ikke ha sagt at vi fordømmer Luther for det som skjer i dag. Han kan jo ikke lastes for at han levde i middelalderen og i mangt og mye var en sønn av den. Det er derimot andre som lever i vår tid og som ikke kan ha det til unnskyldning. - En framifrå norsk konge het Olav Tryggvason. Han «kristnet» bla. nordmenn med å drive en orm ned gjennom halsen på dem som var uviitige. Vi laster heller ikke denne sagahelten vår for at han levde i vikingetia og var et barn av den. Men hans «kristnings»-metode var kanskje en tanke for ns i dag?

En av størrelsene i ns heter Carl Martin Kramer, tittel «sakfører». Tidligere var han en ordinær juridisk student som aldri drev det til noe videre, bla. ikke til eksamen. Men så fikk han sin sjangse ved nyordningen ved universitetet og ble satt som overkikkador i studentlivet. Og juristen som før hadde vanskelig for å orientere seg sjøl i lovparagrafene, ble nå «sakfører» og skulde orientere oss om grunnloven. Det gjaldt fremfor alt å «bevise» at Eidsvollsmennene ikke var demokrater, men netop var grunnleggerne av nasistenes «ansvarsprinsipp», nemlig at bare de skulde ha stemmerett som hadde

«den fornødne innsikt og kunnskapsmengde». Derfor vedtok grunnloven bare stemmerett for embetsmenn og eiere av jord eller annen eiendom til 300 dalers verdi, og det bare for menn - Aftenp. for 10 november. Vi skal ikke gi oss i disput med denne herre tom sikkert har formue stor nok til «fornøden» innsikt og kunnskapsmengde. Men dette skal altså være «nyordning». Luther har kanskje uttalt seg om dette også.

Til våre kamerater!

Vi retter en innstendig oppmoding til alle om å vise den største forsiktighet med å dele ut avisa. Når du har lest den, så la den gå videre, vi har ikke så mange eksemplarene som før. Men gi den til en SIKKER landsmann som TØR ta i mot den. Prakk aldri noe inn på folk bare for å bli kvitt det sjøl. Bry deg ikke om slike folk. Gå framfor alt ikke med materiale på deg. Ved å tenke på din egen sikkerhet først, hjelper gu oss best.

Alle utenlandske legasjoner i Stockholm sender hver dag ut sine informasjonsbulletiner. Bare en legasjon er nøktet dette. Det er den norske.

Av dagspressa. «General Rommel's tilbaketrekning har fullstendig lammet general Montgomerys offensiv i Nord-Afrika».

Aftenp. kvellssnr. 23 novemb.

Ord for dagen. «Det kan ennå gå et par hundreår før en kan si om tyskerne at det er lenge sia de var barbarer».

Goethe 3 mai 1827

0. V. 9274 3595

Mappe 21
Eksepl. 39
Ar. 112
O. 492

FRIHETEN

Nr. 39. KAMPORGAN FOR NORSKE PATRIOTER

Våre krigsmål.

Det er så rart med fridommen. En visste ikke hva den var før en hadde mistet den. Da først går det opp for en hva den virkelig betydde, i konsentrasjonsleir, i fengsel og mørkeselle lærer en å se hvilke klenodie en har mistet. Når en hver dag er nødt til å snike seg gjennom livet av angst for fiendens banditter og spioner, når det er dødsfare forbundet med å gjøre sin menneskeplikt mot sin neste som er jaget av fiendens blodhunder - ja, da forstår vi først at fridommen var sjølve grunnvollen som vårt liv bygget på, at uten den har livet intet verd. Det er sårt i dag for mangan patriot at denne lærdom ble så kostbar. Slik er det også for mange nordmenn. Det var så mange av oss som ikke kunne eller vilde tro på redselsgjeringene fra nasismens torturkammers. De var beint fram for sinnssyke til å være sanne, til å kunne hende her. Slik ble nasismen lurt inn på oss alt før 9 april. Forkledd under vennskaps maske fikk den ofte spaltrum i mange av våre storblad - i åndsfridommens navn, Nasismen møtte sin sterkeste motstand innom arbeiderrørsla fordi den-

ne fra grunnen av var bygget på de motsatte prinsipper. De beste menn innom arbeiderrørsla ofret seg sjøl for å gjøre rørsla til ei kamprørsla av alle fridomselskende krefter i folket mot den folkefare som de visste vilde true også vårt land. De fleste av disse foregangsmennene er ikke mer i dag. De sitter i fiendens fangeleirer eller lever i illegalitet, det er satt svimlende summer for deres hoder på et fat. Men også vår rørsla hadde sine lykkeriddere, sine oppurtunister, som hadde søkt rørsla i «gode» tider for vinnings skyld, for å kreve mer enn de vilde gi. De har falt fra oss i dag, endel av dem var svikere. Det var ellers klart at det var vår rørsla som måtte føre an i folkenes kamp mot sin felles fiende. Den bygget på tanken om likskap for ALLE mennesker, ikke på myten om herrefolket og rasehatet. Den vilde en rettferdig fordeling av samfundets goder, ingen allmektig herrekaste med enerett til livet. Striden ble derfor tung, ikke bare striden mot den åpne fienden, men også mot den store bøygen hos oss sjøl, den bevisste forvrengning av alle omgrep om at den ene motstanderen i denne striden i grunnen vilde det samme som den annen, om at faren i grun-

illegale grupper og at resultatene lot vente på seg.

Imidlertid har det ved dyktig, energisk og utholdende arbeid lyktes å få snudd,

ende tidspunkt er ikke heldig. Det kan føre til splittelse og indre strid, og det må unngås. Slike forslag må, hvor gode og velmente de enn er, vente til et mer

fagforeningskontingenten som minimum til illegalt arbeid!

JØDENE — Natt til 26 november herjet tysk og «norsk» gestapo gjennom byen etter nye ulykkelige jøder, etter at de fleste mannlige jøder

nen ikke truet fra nasismen, men fra en ganske annen kant. Likevel, den store fridomselskende og bevisste delen av folket sto snart i samlet fylking mot tyranniet. I denne striden som vårt folk fører for sin rett i dag, i alle folks kamp mot rettferd, er arbeiderrørsla en av hjørnesteinene, og den har sanneleg tatt sin del. Og vi har heller ingen grunn til å se mørkt på utfallet. Det er våre prinsipper for sosial rettferd og fred mellom folka som bryter seirende fram i dag. Det er våre prinsipper - og ikke de nasistiske om herrefolket og rasehatet. Det er prinsippene om menneskerettene som vil seire - fullt og helt. - Det finnes enkelte krefter i vårt samfunn i dag - også de kaller seg «jøssinger» - som har vært og framleis er bittre motstandere av arbeiderrørsla og «organisasjonstvangen». De går og leiker med tanken om et «enig», dvs. politisk og sosialt ufritt folk, etter at flenden er jaget ut. Da skal de eliminere «organisasjonstvangen» og helst også våre organisasjoner. Vi vet at disse herrer er i håpløs mindretall, men deres virksomhet er likevel ikke egnet til å samle alle krefter av folket til slutt-kampen. De kan spare seg. Likegyldig hva nordmennene før har ment så vet de at den fridom de i dag kjemper for er uten kompromisser. Og den seier som fridommens stridsmenn verden over kommer til å vinne, vil bli for fullstendig til at de lar seg diktere vilkåra av andre for sitt framtidige liv.

over 15 år hadde blitt arrestert og satt i konsentrasjonsleir tidligere. Denne gangen var det kvinner og barn det gjaldt. Ingen ble spart, hverken sjuke eller gamle. Hva redsler vi tidligere har opplevet, så har likevel aldri Oslo opplevet de orgier som ble utspillet av det statsbærende partis gendarmer den natten. Det var scener som var sinnssyke i all sin redsel. Tilfeldige øyenvitner, prøvede og hardbarkedede menn, sto maktesløse med tårer i øynene. Fra Lovisenberg sjukehus ble det eksempelvis hentet 2 farlig sjuke pasienter fordi de var jøder - trass i protest fra alle lægene. Fra 6 avdeling på Ullevoll ble også jødene hentet, på skolen ble småbarn brutalt arrestert. Hva nye redsler som venter de ulykkelige, vet vi ikke enda. Foreløpig er de stuert sammen i lasterummet på en båt som ennå ikke av en eller annen grunn - mens dette skrives - har forlatt landet.

Vi vet hvilke lagnad de vil få. Vi så nylig jødeforfølgelsene i Frankrike. Det ble en ny Bartolomeusnatt, ja, enda blodigere enn den beryktede skjenselsnatten i Frankrikes historie 24 august 1572 da det katolske keiserhuset satte i gang rasende myrderier mot huguenottene som de høgtidelig hadde garantert trosfrihet i landet. Men denne gangen viste den katolske kirke en heltmodig medkjensle med de forfulgte og mishandlede jøder sammen med sivilfolket forevrig. Familiene ble splittet og oppløst. De forskjellige medlemmer ble sendt hver til sitt sted. Mann ble skilt fra hustru, foreldre fra barn. Alle barnas legitimasjonspapirer ble ødelagt for at det sia skulde være

W. 94.80/4 3474

FRIHETEN

M. 21
E. 40
Å. 1940
O. V.

Nr. 40. KAMPORGAN FOR NORSKE PATRIOTER

Tre år!

«No, tre år seinere», heter en «minne-artikkel» som ns hovedorgan Aftp. har om vinterkrigen i Finland 1939-40. Den gangen beskyttet Oslo politi mannsterkt «sovjethuset» i Møllergata mot «Oslos befolkning», heter det, «det røde organ» hadde brått fått mye penger, bladets «disponent» Ragnar Solheim hadde fått privathil innregistrert i Sovjetlegasjonen og red. Kristiansen var blitt en «big man» - Aftp. kan nemlig litt engelsk. Det heter videre at på Oslo ø. motte vår «prektigste ungdom» som ikke var tilfreds med bare å gi ryggsekker og annet utstyr. De vilde ut og kjempe for «sitt land». Denne svin-ske propagandaen skiller seg jo ikke ut fra stoffet ellers i det fine organ Aftp., men vi ofrer for en gangs skyld spalteplass på dette, da disse 3 åra ikke har vært så helt uten betydning for oss nordmenn heller. Den «besyttelse» som Oslo politi med en rekke framtidige nasister i brodden ga bladet «Arbeideren» skal vi være taktfulle nok til å forbigå. Oslo-arbeiderne vil sikkert likevel huske alle de tunge løft og de savn de måtte gjennomgå for den fattige, men trofaste hjelp de var i stand til å gi

for at avisa kunne komme ut i ei tid da de kapitalsterke kretser satte inn med sin økonomiske boikott for å knekke dem. Den «Oslos befolkning» som troppet opp og pelmet ut rutene i «Arbeideren»s redaksjon - trass i «politibeskyttelsen» - var nøyaktig de samme kretsene som i de tre åra fram til i dag har terrorisert Oslo-gatene og i den tia pelmet ut adskillig andre ruter, f.eks. speilglass-ruter i jødene butikker og heimer. Og de »prektige ungdommene» husker vi alle, rikelig representert av bunnskraket i vårt samfunn på samme vis som de som no går i deres fotspor i dag. De fleste kom aldri til fronten av forståelige grunner. Derimot skaffet de ordenspolitiet i både Sverige og Finland en del å gjøre. Men det er jo rett at det ble ofret en god del ryggsekker og annet utstyr - ting som det ble vell bruk for på en annen front 2-3 måneder seinere. Vi minnes også med takk og vemod red. Kristiansen og Ragnar Solheim. Om den sistes privatbil vet vi ingenting. Men Solheim var jo bl.a. Sovjetlegasjonens advokat i Oslo. I denne kampen for folk og fedreland som nordmennene har ført i disse 3 åra har disse to ofret alt. De er myrdet av gestapo-bødlene som

illegale grupper og at resultatene lot vente på seg. Imidlertid har det ved dyktig, energisk og utholdende arbeid lykkes å få snudd,

ende tidspunkt er ikke heldig. Det kan føre til splittelse og indre strid, og det må unngås. Slike forslag må, hvor gode og velmente de enn er, vente til et mer

fagforeningskontingenten som minimum til illegalt arbeid!